Bago Ba ang Aming Ipinangangaral?

Neil Fraser

Salin sa Tagalog ng “Are We Preaching Something New?”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Bago Ba ang Aming Ipinangangaral?

Isang pakiusap para sa Cristianismo ng unang panahon

> *Ipagtanong ninyo ang mga dating landas, kung saan ang mabuting daan, at magsilakad kayo roon, at kayo'y mangakakasumpong ng kapahingahan sa inyong mga kaluluwa: nguni't kanilang sinabi, Kami ay hindi lalakad doon. Jer. 6:16*

MAY isang kilusang Cristiano sa mundo ngayon na lubhang lumalayo sa karaniwang tinatanggap at tradisyonal na mga pamamaraan. Mabilis na lumago ang kilusang ito noong nakaraang siglo at may libu-libong tagasunod ngayon. Isang libo't dalawandaang misyonero ang sumusunod sa mga pamamaraan nito sa halos bawat bansa sa mundo, at nag-uulat ng tagumpay sa lahat ng uri ng tao.

Paulit-ulit na itinatanong, "Ito ba ay isang bagong relihiyon—isang bagong anyo ng pagsamba?" Nadarama ng mga tao na may karapatan silang maghinala sa pagpasok ng anumang bago sa Iglesya ng Diyos. Ang Iglesya ay umiiral na nang isang libo't siyamnaraang taon, at malinaw na nakasaad ang kanyang karta sa Bagong Tipan.

Gayunman, dapat tandaan na ang isang bagay ay hindi kinakailangang bago dahil lamang hindi pa natin ito naririnig. Maaaring wala tayong alam dito dahil sa kulang na pagtuturo. Nabasa namin kamakailan ang tungkol sa isang bayang naninirahan sa isang liblib na isla sa Timog Atlantiko. Dinadalaw sila minsan sa loob ng dalawang taon ng isang barko mula sa Timog Aprika, at kaunti lamang ang alam nila sa nangyayari sa labas

ng malawak na dagat na nakapalibot sa kanila. Wala silang alam sa ating makabagong mga imbensyon at kaginhawahan, at ituturing nilang bago at kakaiba ang matagal na nating tinatamasa. Maaaring ganoon din dito. Ang maaaring ituring nating bago at walang katulad sa makabagong buhay-iglesya ay maaaring isang "dating landas," isang pagbabalik sa kapayakan at gawi ng Cristianismo noong unang siglo.

Ang Iglesya ng Diyos ay nangalat at napunit. Maraming bulaang guro ang lumitaw na nagtuturo ng mga bagay na baluktot. Ang mga imbento ng tao ang pumalit sa mga banal na plano at prinsipyo. Dumami ang mga sekta, pangkat at anyo ng pagsamba hanggang sa magtaka ang isang tao, habang nagmamasid sa paligid, kung alam pa ba na may huwaran ang Diyos. Agad nating nakikita na hindi ang Diyos ang may-akda ng ganitong kaguluhan. Umaasa kaming maipakikita na ang kilusang Cristianong ito ay isang pagbabalik sa kapayakan ng unang panahon. Nais naming balikan ang ilan sa mga bagay na lubos na pinaniniwalaan sa gitna namin, at tingnan kung kami ba ay nagpapasok ng isang bagong bagay sa huling oras na ito ng kasaysayan ng Iglesya.

(1) Bago ba ang Mensahe ng Kaligtasan na aming ipinangangaral?

> "*Sapagka't sa biyaya kayo'y nangaligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito'y hindi sa inyong sarili, ito'y kaloob ng Dios; Hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri.*" *Efe. 2:8-9.*

Hindi na natin kailangang magtagal dito. Naniniwala at itinuturo namin ang lubos na pagkasira at kasamaan ng

sangkatauhan. Roma 3:9-20; 5:12. Naniniwala at ipinahahayag namin ang ganap na pagtubos ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo. Roma 3:24-25; Heb. 9:12-14, 26; 10:12. Ang aming pag-aalok, bilang mga sugo ni Cristo, ng pagpapala ng buhay na walang hanggan bilang libreng kaloob ng Diyos ay nakabatay sa Banal na Kasulatan. Roma 6:23; Efe. 2:8-9. Nagagalak kaming ipahayag ang ganap na kaligtasan ng lahat ng nagtitiwala kay Cristo. Mayroon silang buhay na walang hanggan at hindi kailanman mapapahamak. Juan 10:28-29. Dahil inaring-ganap, sila ay luluwalhatiin. Roma 8:29-30. Ang mensaheng ito ay hindi bago; ito ay apostoliko at pundamental.

(2) Bago ba ang Gawing Bautismo ng mga Mananampalataya sa Paglulubog?

> "*At sila'y kapuwa lumusong sa tubig, si Felipe at ang bating; at siya'y binautismuhan niya.*" *Gawa 8:38.*

Dito muli ay nasa matibay tayong batayan. Ang paraan noong unang panahon ay walang pag-aalinlangang paglulubog. Gawa 8:38-39; Roma 6:4. Lumusong sa tubig ang bating na taga-Etiopia kasama ni Felipe upang bautismuhan. Ito ay inilalarawan bilang isang paglilibing, isang paglalagay na hindi na makita. Pansinin kung bakit pinili ni Juan Bautista ang Enon bilang lugar kung saan niya binautismuhan ang mga tao. Juan 3:23.

Sumisipi kami rito ng ilang awtoridad, mga lalaking hindi maituturing na may kinikilingan pabor sa paglulubog, yamang marami sa kanila ay mga tagapagpaliwanag ng Church of England na nagsasagawa ng pagwiwisik sa sanggol.

Si Canon H. P. Liddon, Church of England, ay sumulat sa "Explanatory Analysis of St. Paul's Epistle to the Romans": "Nasa isip ng Apostol ang bautismo ng mga may-gulang sa paglulubog. Ang paglusong sa tubig at ang pag-ahon mula rito ang dalawang kapansin-pansing bahagi ng seremonya."

Si Dr. R. T. Knowling, Propesor ng Exegesis ng Bagong Tipan, Kings' College, London, sa "The Expositor's Greek Testament," ay sumulat tungkol sa Gawa 8:38: "Ipinahihiwatig ng konteksto na ang bautismo ay sa paglulubog, at walang duda na ito ang kaugalian sa unang Iglesya."

Si Dr. A. Plummer, Church of England, Punong-guro ng University College, Durham: "Walang lugar na inilalarawan nang detalyado ang seremonya; ngunit ang elemento ay laging tubig, at ang paraan ng paggamit dito ay karaniwang paglulubog."

Si Obispo Handley Moule, sa "Outlines of Christian Doctrine": "Napakalinaw na ipinahihiwatig ng Kasulatan ang paggamit ng paglulubog sa mga misyon ng mga apostol." Sinabi pa ng parehong tagapagpaliwanag, "Sa Bagong Tipan ay wala talaga tayong anumang pagbanggit sa bautismo ng sanggol—kakaunti ang tiyak na pagbanggit dito bago ang ikatlong siglo." Outlines, p. 256, linya 7.

Si Punong-guro John Cunningham sa "Croall Lectures": "Ang bautismo ng sanggol ay hindi kailanman nabanggit sa unang isandaan at limampung taon ng kasaysayan ng Iglesya . . . Dahan-dahang pumasok ang bautismo ng sanggol." Marami pang awtoridad ang maaaring sipiin, ngunit sapat na ang mga ito upang ipakita na hindi kami nagpapasok ng isang bagong bagay kapag

ipinangangaral at isinasagawa namin ang bautismo ng mga mananampalataya sa paglulubog. Ang mambabasa ba ay isang mananampalataya? Nabautismuhan na ba siya bilang isang Cristiano?

(3) Bago ba ang Aming Regular na Pagdiriwang ng Hapunan ng Panginoon?

> "*At sila'y nagsipanatiling matibay . . . sa pagpuputolputol ng tinapay.*" *Gawa 2:42.*
> "*At nang unang araw ng sanglinggo, nang kami'y nangagkakatipon upang pagputolputolin ang tinapay.*" *Gawa 20:7.*
> "*Ang saro ng pagpapala na ating binabasbasan, hindi baga siyang pakikipagkaisa sa dugo ni Cristo? Ang tinapay na ating pinagpuputolputol, hindi baga siyang pakikipagkaisa sa katawan ni Cristo?*" *I Cor. 10:16.*

Noong gabing Siya ay ipagkanulo, tinapos ng ating Panginoong Jesucristo ang isang libo't limandaang taong gulang na Pista ng Paskua, at itinatag ang bagong pista na tinatawag sa iba't ibang pangalan: ang Hapunan ng Panginoon, ang Pagpuputol-putol ng Tinapay at ang Komunyon. Si Cristo, ang Tunay na Kordero ng Paskua, ay malapit nang ihandog (1 Cor. 5:7), at ang pistang iyon ay wastong nagwakas nang gabing iyon. Ang bagong pista ay upang gunitain ang kamatayan ng ating Panginoon, at iniutos Niya ito sa mga alagad. Ipinakikita sa atin ng Gawa 2:42 kung paano nila sinikap tuparin ang utos. Ang parehong utos ay tuwirang ibinigay kay Pablo (I Cor. 11:23) ng Panginoon Mismo, at hinikayat niya ang mga iglesya na sundin ito. Kaya taglay natin ang hangarin ng ating Panginoon na Siya ay alalahanin, ang halimbawa ng mga unang kaanib ng Kanyang

Iglesya sa regular na pagdiriwang ng pista, at ang natatanging pahayag na ibinigay kay Pablo tungkol dito.

Ipinakikita ng Gawa 20:7 ang Apostol na bumalik sa mga lugar ng dati niyang pagpapagal at nanatili sa mga banal hanggang sa Araw ng Panginoon upang Magputol-putol ng Tinapay. Muli, malinaw na ipinahihiwatig ang regular na pagdiriwang. Sila ay "nagsisipanatiling matibay" rito. Kaayon nito ang mga pagbanggit ng mga sumunod na manunulat sa gawi ng Unang Iglesya. Sa isang ulat kay Emperador Trajan ni Pliny the Younger, binanggit ang kadalisayan ng mga Cristianong doktrina at ang kanilang gawing magtipon sa isang takdang araw "bago magliwanag, upang sama-samang kumain ng isang walang-masamang pagkain." Ang Didache, o Aral ng Labindalawang Apostol, ay nagsasabi sa Kabanata 14, "At sa Araw ng Panginoon ay magtipon kayo at magputol-putol ng tinapay, at magpasalamat."

Kaya ang aming pagtitipon sa unang araw ng linggo upang ipagdiwang ang Hapunan ng Panginoon ay ayon sa utos ng ating Panginoon at sa halimbawa ng mga unang alagad. Ang madalas na pagdiriwang nito ay hindi ginagawang pangkaraniwan; ito ang paraang itinalaga ng Diyos upang muling akayin ang puso ng Kanyang sariling bayan sa Panginoon Mismo.

(4) Bago ba ang Aming Pagtitipon nang Walang Pangalang Denominasyonal?

> "*Ngayo'y ipinamamanhik ko sa inyo, mga kapatid, alangalang sa pangalan ng ating Panginoong Jesucristo, na kayong lahat ay mangagsalita ng isa lamang bagay, at huwag magkaroon sa inyo ng mga pagkakabahabahagi.*" *1 Cor. 1:10.*

Angkop na itanong dito: "Sa kaninong pangalan nagtipon ang mga unang Cristiano sa simula? Ano ang tawag sa mga Iglesya? Anong mga pangalan ang ibinigay ni Pablo sa mga iglesyang ito nang sumulat siya ng kanyang iba't ibang sulat sa kanila?" Ang isang sulyap sa bawat isa sa mga sulat na ito ay magpapakita na tinawag niya silang mga Iglesya ng Diyos o mga Iglesya ni Cristo. May mga iglesya ng Asia o ng Galacia batay sa kanilang lokasyon, o mga Iglesya ng mga Hentil o ng mga taga-Tesalonica batay sa kanilang mga kaanib. Hindi siya sumulat sa "Presbyterian Church," bagaman naniniwala siya sa matatanda at ipinagkatiwala niya sa kanila ang ministeryo, gaya ng makikita natin. Hindi siya sumulat sa "Baptist Church," bagaman naniniwala siya sa paglulubog para sa mga nagpahayag ng pananampalataya kay Cristo. Hindi na natin kailangang sabihin na walang pagbanggit sa isang "Lutheran Church." Hindi pa ipinanganganak si Martin Luther hanggang 1483. Hindi namin tinatawag ang aming sarili sa pangalan ng iginagalang na lingkod na iyon ni Cristo, at hindi rin niya ito ninais. Sinabi niya,

"[Isang bahagi rito ang hindi mabasa sa scan.] Luther? Ang aking doktrina ay hindi akin. Hindi ako ipinako sa krus para sa kaninuman. Si San Pablo (1 Cor. Kab. 1:13; Kab. 3:4-5) ay ayaw na may tumawag sa kanilang sarili na kay Pablo o kay Pedro, kundi kay Cristo. Paano kung gayon makikinabang ako, isang kaawa-awang supot ng alabok at abo, sa pagbibigay ng aking pangalan sa mga anak ni Cristo? Tigilan na ninyo, mahal kong mga kaibigan, ang pagkapit sa mga pangalan at pagkakaibang ito ng mga pangkat; alisin ang lahat ng iyan; at tawagin natin ang ating sarili na mga Cristiano

lamang, ayon sa Kanya na pinagmulan ng ating doktrina." Life of Luther, ni Michelet, p. 262.

Malinaw na walang ganitong mga pangalan ang Iglesya sa simula. Kung hindi namin tinatawag ang aming sarili sa alinman sa mga pangalang ito, ni sa alinman sa dose-dosenang iba pang naghahati sa Iglesya ng Diyos, ito ay dahil hinahanap namin ang Cristianismo ng unang panahon at ang mga pangalang ibinigay sa Katawan ni Cristo. Ang mga unang alagad ay nagtipon sa Pangalan ng ating Panginoong Jesucristo at kuntento nang tawagin ayon sa Kanya. Walang katapusang mga sekta at pagkakahati ang lumitaw dahil sa hindi pagkilala sa payak na katotohanang ito. May iisang katawan, at sinisikap naming ingatan ang pagkakaisa ng Espiritu kapag wala kaming inaangking sektaryang pangalan. Efeso 4:3-4.

Kaya kapag kami ay nagtitipon nang walang pagkakakilanlang denominasyonal, na nagnanais lamang na makilala bilang mga Cristiano o bilang isang Iglesya o Assembly ni Cristo, hindi kami nangangaral at nagsasagawa ng isang bagong bagay, kundi naghahangad ng pagbabalik sa prinsipyo at halimbawa ng mga apostol.

(5) Bago ba ang Aming Pagtanggi sa Ministeryong Pang-isang-Tao?

> "*At mula sa Mileto ay nagsugo [si Pablo] sa Efeso, at ipinatawag ang mga matanda sa iglesia . . . 'Ingatan ninyo ang inyong sarili, at ang buong kawan, na sa inyo'y ginawa ng Espiritu Santo na mga obispo, upang pangalagaan ninyo ang iglesia ng Dios . . .'" Gawa 20:17, 28.*
> "*Kaya't ang mga matanda sa inyo ay aking*

pinangangaralan . . . Pangalagaan ninyo ang kawan ng Dios na nasa inyo, na magsipamahala kayo, na huwag dahil sa kayo'y pinipilit, kundi sa kusang loob . . . ni hindi rin dahil sa mahalay na kapakinabangan, kundi sa handang pagiisip" 1 Pedro 5:1-4.

Kapag nagsasalita kami ng "ministeryong pang-isang-tao," tinutukoy namin ang karaniwang gawing pagkakaroon ng isang "pastor" o "ministro," na sa kanya lamang ipinagkakatiwala ang pananagutang mangaral sa mga tao. Karaniwan siyang "tinatawag" matapos "subukan" at makitang angkop. Kapag naupahan na, siya ang umaako sa gawain ng ministeryo ng Iglesya, at halos siya lamang ang tagapagsalita ng iglesya habang siya ay nananatili sa kanila.

Kapag bumaling tayo sa mga talata ng Bagong Tipan na may kinalaman sa paksa, makikita natin na ang ganitong ideya ay banyaga sa kanilang turo at sa gawi ng mga apostol. Sa talatang nasa unahan ng bahaging ito, nakikita natin si Pablo na papunta sa Jerusalem, at ipinatawag ang matatanda ng Iglesya sa Efeso na bumaba sa Mileto upang makapagpaalam siya sa kanila at turuan at bigyang-babala sila. Sa matatandang ito (t. 17) ipinagkatiwala niya ang pangangasiwa at ang gawain ng pagpapakain sa kawan ng Diyos (t. 28). Hindi ipinatawag ni Pablo ang pastor o ang klerigo upang paalalahanan siya nang ganoon, kundi ang matatanda, na sa kanila ipinagkatiwala ang ministeryong ito. Kaayon nito ang ikalawa naming talata sa 1 Pedro 5:1-4, kung saan muling pinapayuhan ang matatanda na pakainin ang kawan ng Diyos. Kapansin-pansin na walang sinisising iisang "pastor" si Pablo sa mga kasamaang pinahintulutan sa Iglesya sa Corinto, kundi kinakausap niya ang iglesya sa kabuuan at ang mga may

pananagutan doon. Wala ni isa sa kanyang mga sulat ang nakapangalan sa "ministro ng Iglesya sa . . ." Bakit? Sapagkat walang ganitong kaisipan sa isip ng Apostol o ng Espiritu ng Diyos—na iisang tao ang aako ng tungkulin ng pastor, ebanghelista at guro. Ang mga pastor at guro ay maramihan sa bawat iglesya, at ang mga kaloob na ito ay hindi nakadepende sa kanilang hanapbuhay sa sekular na buhay.

Ang mga Sulat ay tila mas naglalarawan ng ilang pastor, o ebanghelista, o guro sa bawat assembly ng mga Cristiano, na naglilingkod ayon sa kakayahang ibinibigay ng Diyos. Ginagawa nila ito "hindi dahil sa mababang pakinabang, kundi nang may kahandaan; hindi nagpapanginoon sa kanilang pinamamahalaan, kundi nagiging huwaran sa kawan." N. T. Ang sarili nilang mga kamay ang maaaring tumugon sa sarili nilang pangangailangan, gaya ng ginawa ng mga kamay ni Pablo. Gawa 20:33-34. Kaya kapag tinatanggihan namin ang tinawag naming "ministeryong pang-isang-tao," taglay namin ang turo kapwa nina Pablo at Pedro ayon sa ipinahayag ng Banal na Espiritu, at ang gawi ng mga iglesya ayon sa pagkakilala ng mga unang apostol na ito.

(6) Bago ba ang Aming Pagkilala sa Kalayaan ng sinumang Kaanib ng Iglesya na Binigyan ng Diyos ng Kaloob na Maglingkod?

> "*At ang mga propeta ay mangagsalita ng dalawa o tatlo, at ang mga iba'y mangagsiyasat. Datapuwa't kung sa ibang nakaupo roon ay may maipahayag, ay tumahimik ang una. Sapagka't kayong lahat ay makapanghuhula na isa-isa, upang ang lahat ay mangatuto, at ang lahat ay maaliw.*" *I Cor. 14:29-31.*

Ito ay kasunod ng katotohanang ipinakita sa naunang bahagi. May kalayaan sa iglesya ng mga apostol na maglingkod ang dalawa o tatlo, isa-isa, ayon sa kakayahang ibinibigay ng Espiritu ng Diyos. Sila ay mga kaanib na may kaloob, at ang mga kaloob na ito ay nagmula kay Cristo na Ulo ng Iglesya. Gaya ng naidiin na, ang mga kaloob na ito ay ibinigay at ginamit anuman ang sekular na hanapbuhay ng isang tao. Si Aquila ay manggagawa ng tolda, ngunit isa ring tunay na guro ng Kasulatan. Si Lucas ay isang manggagamot, ngunit nakapangangaral ng Ebanghelyo kasama ni Pablo, gaya ng sa Filipos.

Pinababansot ng ministeryong pang-isang-tao ang mga kaloob sa Iglesya: nananatili silang hindi napapaunlad at nanghihina. Ang inupahang mangangaral ay dapat kumita ng kanyang sahod, o mapapalitan kapag hindi niya naibigay ang nais na mensahe. Ang banal na plano ay sa halip na ang mga namumuno ay pasiglahin at paunlarin ang mga kaloob sa lokal na iglesya, upang mapanatili nito ang sarili nitong ministeryo, maging sa Ebanghelyo o sa pagtuturo sa mga banal. Ang mga iglesyang ito, kapag gumagana nang wasto, ay hindi napapasanan ng gastos sa pagpapanatili ng inupahang mangangaral. Tiyak na itinuturo ng Kasulatan na dapat tustusan ang mga ministrong isinugo ng Diyos kapag sila ay may pangangailangan, ngunit malayo ito sa tinatalakay natin dito.

Kaya kung sinisikap naming panatilihin ang kalayaang ito ng ministeryo sa aming mga pagtitipon, at tanggihan ang anumang makahahadlang sa ganitong paggamit ng mga kaloob, sinisikap naming bumalik sa huwaran ng unang panahon na inilatag noong mga unang araw ng Cristianismo. Nakakita kami ng daan-daang ganitong

pagtitipon, kung saan mahigit isang dosenang lalaki sa bawat isa ang nakagagamit ng kanilang kaloob bilang pastor, ebanghelista o guro, at ginagawa ito para sa kaluwalhatian ng Diyos at sa walang hanggang pagpapala ng mga kaluluwa.

(7) Bago ba ang Aming Paraan ng Pagtustos sa Gawain ng Diyos?

> "*Tuwing unang araw ng sanglinggo ay magbukod ang bawa't isa sa inyo, at mag-impok, ayon sa iginiginhawa niya, upang huwag nang magambagan pagpariyan ko.*" *1 Cor. 16:2.*
> "*Magbigay ang bawa't isa ayon sa ipinasiya niya sa kaniyang puso.*" *2 Cor. 9:7.*

Wala tayong makikita sa mga Kasulatang isinulat sa mga iglesya ng mga pamamaraang ginagamit ngayon sa pagtustos sa gawain ng Panginoon—mga hapunang pangkalap-pondo, bazaar, pagbebenta ng mga lumang gamit, pagbebenta ng mga aklat ng resipe, o mga araw ng paghingi ng abuloy. Ang unang Iglesya ay hindi tumanggap ng salapi mula sa mga "nasa labas"—mula sa sanlibutan. Naniniwala sila na ang gawain ng Panginoon ay dapat at maaaring tustusan ng bayan ng Panginoon. Wala rin tayong makikita sa mga sulat na ito ng ikapu bilang sistema o prinsipyo ng pagbibigay ng Cristiano. Ang puntong nais naming idiin ay hindi ito iniutos sa mga iglesya. Maaaring "ipasiya sa kanyang puso" ng isang tao na ibigay ang bahaging ito, at ng iba na higit pa, ngunit ang ikapu ay hindi itinuturo bilang proporsyon ng pagbibigay, o bilang paraan ng pagtustos sa gawain ng Diyos. Ang ikapu ay madalas ipinipilit sa kongregasyon ng sinasahurang mangangaral na sabik matugunan ang kasalukuyang gastusin ng organisasyon,

nang hindi isinasaalang-alang ang natatanging kalagayan ng bawat isa.

Ang mga banal na prinsipyo ay inilatag sa mga Kasulatang nasa unahan ng bahaging ito—"ayon sa ipinasiya niya sa kaniyang puso" at "ayon sa iginiginhawa niya." Ang "pagpapasiya" ng tao ay dapat ayon sa "pagpapaginhawa" ng Diyos. Kung saan ang mga puso ay tapat sa Diyos at tumutugon sa Kanyang pag-ibig, makikita na ang kanilang masayang pagbibigay ay hindi bababa sa hinihingi ng kautusan ng mga Judio. Ang mga pribilehiyo ng biyaya ay mas mataas kaysa sa legal na hinihingi ni Moises. Ang bayan ng Panginoon ay hindi dapat ilagay sa pagkaalipin sa kanilang pagbibigay sa Kanya. Ang mga prinsipyong ito ang sinisikap naming panatilihin sa aming mga assembly. Hindi ito isang bagong bagay. Muli naming sinasabi, ito ay apostoliko at pundamental.

Isang Pakiusap

Bago ba ang aming ipinangangaral? Kung hindi, kikilalanin mo ba, bilang isang mananampalataya, na ang pitong bagay na ito ay mula sa Diyos, at sisikapin mo bang sundin ang mga ito? Ang mga pagtitipon ng mga Cristianong nagsasagawa ng mga katotohanang ito ay tiyak na magiging maliit at hindi sikat, ngunit sila ay maka-Kasulatan. Makipagtipon ka sa kanila. Kung ikaw ay nasa isang kapulungan kung saan pinahihintulutan ang mga bagay na di-maka-Kasulatan, alisin ang kasamaan. Kung hindi mo ito magawa, ihiwalay mo ang iyong sarili mula rito. Ito ang daan ng pagpapala; ito ang daan ng pagsang-ayon sa isang araw na darating.

"Ipagtanong ninyo ang mga dating landas, at magsilakad kayo roon, at kayo'y mangakakasumpong ng kapahingahan sa inyong mga kaluluwa." Jer. 6:16.